

PEYGAMBERLERE İMAN BAĞLAMINDA MEVLÂNÂ'DA PEYGAMBER SEVGİSİ¹

Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Cüneyt GÖKÇE²

ÖZET

Mevlânâ ile ilgili bir takım açıklama ve yorumların; İslamiyet ve Hz. Peygamber göz önünde bulundurulmadan yapılması ve sanki Mevlânâ'nın, İslam'dan bağımsız biriymiş gibi lanse edilmeye çalışılması böyle bir çalışmayı yapma ihtiyacını doğurmuştur.

GİRİŞ

Peygamberlerin gönderilmesi ile ilgili olarak, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyruluyor: *“Bu Allah'ın kimi dilerse ona vereceği bir ihsandır.”* (el-Cumu'a, 62/4) Diğer bir ayet-i kerime de aynen şöyledir: *“O peygamber de kendisine Rabbinden indirilene iman etti. Müminler de her biri Allah'a O'nun meleklerine kitaplarına, peygamberlerine inandı ve dediler ki, Allah'ın peygamberlerinden hiçbirini diğerlerinden ayırmayız”* (el-Bakara, 2/285).

Buna göre peygamberlerden bir kısmına inanıp bir kısmına inanmamak küfrü gerektirir. Peygamberlerin, gönderiliş hikmeti zaten tüm insanlığı yola getirmek olduğuna göre, her dönemde gönderilen peygamberlere inanmak aynı zamanda aklın da gereğidir. Ayrıca, peygamberlerin gönderilmesi insanları bahaneler arkasına sığınmaktan da kurtarır. Çünkü, peygamber gönderilmemiş olsaydı, insanlar Allah'a karşı mazeret beyan edebilirler; azabı gördüklerinde ise *“Ey Rabbimiz, eğer vaktiyle bizi uyardıysaydın, belki de bu duruma düşmezdik”* gibi bahaneleri ileri sürmeleri söz konusu olabilirdi.³

Peygamberlerde bulunması zorunlu olan özellikler kelim kaynaklarında genellikle şöyle dile getirilir:

- a) Sıdk: Doğru olmak demektir. Buna göre, her peygamberin mutlaka doğru sözlü ve dürüst bir insan olması gerekir. Yalancı bir insanın toplumdaki durumu göz önünde bulundurulursa, bu özelliğin önemi kolaylıkla anlaşılır. Nitekim, Kur'an'da Hz. İbrahim'den söz edilirken onun doğruluğuna dikkat çekilir. (bk. Meryem, 19/41).

¹ Bu çalışma, 26-28 Ekim 2007 tarihinde Şanlıurfa'da düzenlenen “Mevlânâ ve Mevlevîlik” Sempozyumu'na “Mevlânâ'da Peygamber Sevgisi” başlığıyla sunulan tebliğin yeniden gözden geçirilip genişletilmiş halidir.

² HRÜ İlahiyat Fakültesi Kelam Anabilim Dalı, cuneytgokce@gmail.com

³ bk. Abdullatif Harputî, *Tenkihu'l-Kelam* (İstanbul, 1380), 62.

- b) Emanet: Güvenilir olmak demektir. Hain olan bir insanın itimat telkin etmeyeceği açıktır. Nitekim, Kur'an-ı Kerim'de peygamberlerin emin olmalarının zorunluluğuna ve bunun tersinin imkansız olduğuna dikkat çekilir. (bk. Âl-i İmran 3/161)
- c) İsmet: Günahtan korunmuş olmak demektir. Peygamberlerin günah işlemekten korunmuş olmaları gerektiği hususunda Ehl-i sünnet kelamcılarının şu görüşleri dikkat çekicidir:

1-Peygamberler tebliğ ve irşad konularında yalancılıktan masum oldukları ittifakla kabul edilmiştir.

Hem peygamberlik öncesi hem de peygamberlik sonrası, küfür ve şirk günahından masumdurlar.

Peygamberler nübüvvetten sonra kasten büyük günah işlemezler.

Peygamberlerin sehven bir takım hatalar işlemeleri, ismet sıfatlarına zarar vermez.

Peygamberlerin küçük günah işlemeleri bir kısım âlimlere göre mümkündür.

d) Fetanet: Zeki ve uyanık olmak demektir. Buna göre peygamberler dönemlerinin en akıllı kimseleridir.

e) Tebliğ: Bildirmek ve ulaştırmak demektir. Buna göre peygamberler rablerinden aldıkları emir ve yasakları eksiksiz olarak ümmetlerine tebliğ ederler.⁴

1. MEVLÂNÂ'YA GÖRE PEYGAMBERLİĞİN GEREKLİLİĞİ

İnsanoğlunun bu dünyaya gönderilişinin temel amacı baş başa bırakıldığı sınavı başarıyla bitirmesini sağlamaya yönelik tavırlar sergilemesidir. Kuşkusuz bu sınavı başarabilmesi, hakkı batıldan, iyiyi kötüden ve güzeli çirkinden ayırt edebilmesine bağlıdır. Yüce Yaratıcı'nın görevlendirdiği rehberler bu hususta yol göstericidir. İşte bu bağlamda Mevlânâ, dünya hayatını bir zindana, bir efsun sandığına benzetir ve bu efsun sandığından kurtulmanın yolunu şöyle gösterir:

“Peygamberlerden, şerîat sâhibi elçilerden başka kim kurtarabilir, halkı efsun sandığından?!...”⁵ Zira: “Peygamberler, kulları Allah'a ulaştırmak için gelmişlerdir.”⁶ İnsanların kendilerine lüzumlu bilgileri elde etmeleri için peygamberlerin rehberliklerine ihtiyaçları vardır. Bu alanda peygamberler adeta ışık görevi görmektedirler.⁷ Peygamberlik kurumunun gerekliliğini bu şekilde vurgulayan Mevlânâ, insanların peygamberlere uyma konudaki sorumluluk ve zorunluluklarına da dikkat çeker.⁸

⁴ Harputî, *Tenkihu'l-Kelam*, 159.

⁵ Celâleddin-i Rûmî Mevlânâ, *Mesnevi* (İstanbul, 1988), 1: 668.

⁶ Mevlânâ, *Mesnevi*, 1: 477.

⁷ Mevlânâ, *Mesnevi*, 1: 560.

⁸ Mevlânâ, *Mesnevi*, 4: 677.

Buna göre, çeşitli sorumluluk ve görevlerle dünyaya gönderilen insanların, peygamberlerin kılavuzluklarına şiddetle ihtiyaçları vardır. Peygamberlerin görevi, bu kılavuzluğu tam anlamıyla yerine getirmek olduğu gibi; insanlar da bu kılavuzlara uymakla mükellef tutulmuşlardır.

2. HZ. PEYGAMBER SEVGİSİ VE MEVLÂNÂ

“Mevlânâ'nın düşünce dünyası incelendiği zaman odak noktasının insan olduğu görülür. Mevlânâ eserlerinde insanlığa, mükemmel insan, güzel ahlak sahibi, dürüst, çalışkan, alçak gönüllü, hoşgörülü; kısaca örnek insan olmanın yollarını anlatır. Mevlâna, Hz. Muhammed (asm)'den aldığı değerler çerçevesinde insanlara sevgi yolunu göstermeye çalışır. Bu anlatımlarında da Hz. Muhammed'den (s.a.s.) sıkça örnekler verir. Neredeyse her hikâyesinde bir hadis-i şerife gönderme yapar ve şahit gösterir.”⁹

Hikâyelerini dile getirirken ayet ve hadislerden bol miktarda misaller getirir. Örnek alınacak kişi olarak da özellikle Hz. Muhammed'e dikkat çeker. Hz. Peygamber'i ismen zikrettiği gibi, sıfatlarıyla da anar; özellikle Ahmed, Muhammed, Mustafa isimlerini çokça kullanır.

2.1. Tek Kurtuluş Yolu: Allah Yolu, Peygamber Yolu ve Kur'an Yolu

Mevlânâ, inanç dünyasını berraklaştırarak her yönüyle Yüce Allah'a, Hz. Peygambere ve Kur'an'a bağlı olduğunu net ifadelerle dile getirir. Aslında Mevlânâ'nın aşağıdaki ifadeleri başka kanıtı ihtiyaç bırakmayacak kadar açıktır:

Ben sağ olduğum müddetçe Kur'ân'ın kölesiyim.

Ben Muhammed Muhtâr'ın yolunun tozuyum.

Benim sözümden bundan başkasını kim naklederse,

Ben ondan da bîzârım, o sözlerden de bîzârım.¹⁰

Şu ifadeler de aynı anlayışın teyit ve tasdikçisidir:

Aklı Mustafa'nın yoluna kurban et, “Allah'a dayandım” de. Zira Allah her şeye yeter.¹¹

⁹ Hasan Almaz, “Mevlânâ'nın Düşünce Dünyasında Hz. Peygamber Sevgisi”, *Peygamber Sevgisi* (Kutlu Doğum Haftası, Şanlıurfa: İl Müftülüğü, 2007), 80.

¹⁰ Celâleddin-i Rûmi Mevlânâ, *Divân-ı Kebîr* (Ankara, 2000), 2: 1331.

¹¹ Mevlânâ, *Mesnevi*, 4: 702.

2.2. Rehber-i Ekmel: Hz. Muhammed

Mevlânâ'ya göre Hz. Peygamber, en mükemmel rehber ve yol göstericidir. Mevlânâ, bu kanaatini şöyle dile getirir.

Başına örtüyü çekme, yüzünü örtme. Çünkü dünya şaşkın bir cisimdir, sense akılsın.

İddiacıdan utanıp gizlenme sakın. Çünkü sen, parlayan vahiy mumunu taşıyorsun.

Haydi, geceleyin kalk. Çünkü sen mumsun ey sultan; geceleyin mum ayakta durur.

Senin nurun olmadıkça aydınlık gündüzde bile gecedir. Sana sığınmadıkça, aslan tavşana esirdir!

Ey Mustafa! Bu safâ denizinde kaptanlık et! Çünkü sen, ikinci Nuh'sun.

Her yolda, özellikle deniz yolunda, akıl sahibi bir kılavuz gerekli.

Kalk da bak yol yorgunu kervana. Bak her bir yanda kaptan olmuş bir gulyabani.

Zaman'ın Hızır'ı sensin. Her geminin kurtuluşu sendedir. Ruhullah (İsa) gibi yalnız yürüme.

Bu topluluğun önünde gökyüzündeki ışık gibisin, güneşe benziyorsun. Halktan kopmayı, köşene çekilmeyi bırak.

Ey peygamber, hidayet, Kaf Dağına benzer, sen ise Ankâsın. İnziva zamanı değil, gir topluma.

Dolunay, geceleyin yürür göğün zirvesine. Köpeklerin sesinden çekinip bırakmaz yürüyüşünü.

Kınayanlar, senin dolunayına ve zirveye yürüyüşüne, tıpkı köpekler gibi havlayıp dururlar.

Bu köpekler, sağırdır “susun” emrine. Senin dolunayına karşı akılsızca havlayıp dururlar.

Terk etme hastayı, ey şifa. Sağıra kızıp da körü bastonsuz bırakma.

Sen dememiş miydin, köre yolda yardım eden, Allah'tan yüz sevap ve ecir kazanır, diye?

Kim körün kırk adım yürümesine yardım ederse, bağışlanmış ve doğru yola ulaşmış olur, dememiş miydin?

Öyleyse bu fani dünyada, bölük bölük alıp götür körleri.

Yol göstericinin işi budur; sen yol göstericisin. Sen sevinçsin, âhir zaman yasına.

Ey sakınanların önderi, şu hayale dalanları yola çıkarıp kesin bilgiye ulaştır hadi.

Sana tuzak kurmaya gönlünü kaptıranın boynunu ben vururum; sen neşeyle yürü.

Körlükler katarım körlüğüne. O şeker sanır, oysa ben ona zehir veririm.

Akıllar, benim ışığımla ışıklanır. Tuzaklar, benim tuzağımdan ders alır.¹²

2.3. Alemlere Rahmet: Hz. Muhammed

Cahiliye döneminin çirkefliliğine işaret eden Mevlânâ, Hz. Peygamber sayesinde insanlığın nur ve huzur bulduğunu dile getirir:

Küfür, insanlığın yüzünü karartmıştı. Hz. Muhammed'in nuru imdada yetişti. Ölümsüzlük davulu çalındı, sonsuza kadar yaşayacak olan manevî saltanat geldi.

Yeryüzü manen nurlandı,

Yeşillere büründü,

Gökyüzü sevincinden yenini, yakasını yırttı.

Yeniden ay ikiye yarıldı, mücerred olan ruh geldi.

Dünya tatlılıkla doldu

Ve beline mutluluk kemerini bağladı.

Kalk, zira o ay yüzlü tekrar geldi!

Gönül yedi göğün işaretini gösteren usturlab gibi oldu,

Ahmed'in gönlünün aşıklaması yedi cildi doldurdu.¹³

2.4. Saadet-i Dareynin Temin Edicisi: Hz. Muhammed

Mevlânâ'ya göre Hz. Peygamber, bu dünyada yol göstericimiz ve rehberimiz olduğu gibi; ahirette de şefaathimiz ve savunucumuzdur:

O, bu dünyada da şefaathçidir o dünyada da, bu dünyada insanı dine götürür, o dünyada cennetlere.

Bu dünyada “Sen onlara yol göster” der; o dünyada “Sen onlara ay gibi yüzünü göster” der.

¹² Mevlânâ, *Mesnevi*, 4: 1453.

¹³ Mevlânâ, *Divân-ı Kebîr*, 1: 882.

Onun gizli, aşikâr işi, daima “Yarabbi, sen kavmime doğru yolu göster, onlar bilmiyorlar” demektir.

Onun nefesiyle iki kapı da açıktır. Duası, iki âlemde de müstecap olur.

Ona benzer ne gelmiştir, ne de gelecek. Bu yüzden son peygamber olmuştur.

Sanatında son derece ileri gitmiş bir üstadı görünce bu sanat, sende bitmiştir demez misin?

Ey peygamber, mühürleri kaldırmak, kapalı kapıları açmaktasın, Hatem’sin, bu iş, seninle ve sende bitmiştir. Can bağışlayanlar âleminde bir Hatem’sin sen.

Hâsılı mühürleri kaldırma ve kapıları açmada Muhammed’in işaretleri, tamamıyla açıklık içinde açıklıktır, açıklık içinde açıklıktır, açıklık içinde açıklık.

O’nun canına, evlâdının gelişine ve zamanına yüz binlerce aferin!

O’nun devlet ve ikbal sahibi halifesinin oğulları, onun can ve gönül unsurundan doğmuşlardır.¹⁴

2.5. En büyük Kurtarıcı: Hz. Peygamber

Mevlânâ’ya göre Hz. Peygamber, önderimiz olduğu gibi; bizleri sıkıntılardan kurtaran da O’dur.

Muhammed’in sahip olduğu güzel huy ve güzel yaşantı, bizi kapkaranlık gecelerde çaresiz bırakmaz.¹⁵

2.6. Peygamber Yolu: Şefkat ve Tevazu Yolu

Mevlânâ, bütün güzel ahlakın yanı sıra, tevazuun da Peygamber yolu olduğunu şu sözlerle vurguluyor:

Bir adam yokluğa erişir, kendisine yokluğu zinet edinirse, Muhammed gibi o adamın da gölgesi olmaz./ Yokluk benim iftiharımdır” sırrına zinet yokluktur. Bu çeşit insan, mumun alevi gibi gölgesizdir.¹⁶

¹⁴ Mevlânâ, *Mesnevi*, 6: 167.

¹⁵ Mevlânâ, *Divân-ı Kebîr*, 2: 655.

¹⁶ Mevlânâ, *Mesnevi*, 5: 56.

2.7. Özgün Beşer: Hz. Peygamber

Mevlânâ, Hz. Peygamber'in bizim gibi insani özelliklere sahip olduğunu; fakat ayrıcalıklı yaratıldığını vurgular:

Muhammed de etten, deriden meydana gelmiştir, bu hususta her beden onun cinsindedir./ Eti vardır, derisi vardır, kemiği vardır, fakat hiç bu bedenlere benzer mi?/ O terkipte öyle mucizeler meydana geldi ki, bütün terkipler mat oldular.¹⁷

2.8. İlahi Mucizelerle Müeyyed Hz. Muhammed

Mevlânâ, Hz. Peygamber'in ilahi mucizelerle teyit edildiğini vurgular. İşte örneklerden sadece bir tanesi:

Hannâne direği, Peygamberin ayrılığı yüzünden akıl sahipleri gibi ağlayıp inliyordu.

Peygamber, “Ey sütun, ne istersin?” dedi. O da “Canım, ayrılığından kan kesildi. Bana dayanıyordun, şimdi beni bıraktın. Minberin üstüne çıktın” dedi. Bunun üzerine Peygamber ona dedi ki: “Ey iyi ağaç, ey sırrı bahta yoldaş olan! Ne istersin? Seni yemişlerle dolu bir hurma fidanı yapayım da doğudakiler de, batıdakiler de senin hurmanı yesinler. Yahut Allah, seni o âlemde bir servi yapsın da ebediyen taptaze kal” dedi. Bunu diler misin? Sütun “Daim ve baki olanı isterim” dedi. Ey gafil, dinle de bir ağaçtan aşağı kalma!¹⁸

2.9. Hz. Peygamber İlahi Koruma Altındadır

Mevlânâ, Hz. Peygamber'in, her bakımdan ilahi muhafaza altında olduğu kanaatindedir. Hatta, O'na kem gözle bakmak, ismini hafife almak ve hakaret etmek de ilahi cezayı gerektirir:

Birisi ağzını eğerek Ahmed adını alaya aldı, ağzı çarpıldı da öyle kaldı.

Pişman olup “Ey Muhammed, affet! Ey Peygamber, sen, Min ledün ilminden (Allah ile ilgili bilgi ve sırlara ait ilim) lütuflara mazharsın. Ben bilgisizlikten seninle alay ettim. Alay edilmeye layık ben oldum” dedi.

Allah, bir kimsenin perdesini yırtmak isterse onu, temiz kişileri alaya almaya meylettirir!¹⁹

2.10. Mukaddes Kitaplarla Müeyyed: Hz. Muhammed

Mevlânâ, Hz. Peygamber'in diğer mukaddes kitaplarda anıldığına dikkat çeker ve bütün dinlerin aslında İslamiyet'in olduğunu vurgular:

¹⁷ Mevlânâ, *Mesnevi*, 5: 109.

¹⁸ Mevlânâ, *Mesnevi*, 1: 2113.

¹⁹ Mevlânâ, *Mesnevi*, 1: 813.

İncil’de Mustafa’nın, o peygamberler başının, o sefa denizinin adı vardı./Sıfatları, şekli, savaşı, oruç tutuşu ve yiyişi anılmıştı./Hıristiyan taifesi (bir gurup Hıristiyan) o hitaba geldikleri vakit sevap için/ Yüce adı öperler, latif vasfa yüz sürerlerdi... Onlar Ahmed adının sığınağında korunmuşlardı.../Ahmed’in adı böyle yardım ederse acaba nuru nasıl korur!²⁰

2.11. Hz. Peygamber’in Davası Kıyamete Kadar Devam Eder

Mevlânâ’ya göre Hz. Peygamber’e bahşedilen ilahi lütuflar bu dünya ile sınırlı değildir. Aksine O’nun davası kıyamete kadar devam edecektir:

Allah’ın lütufları, Mustafa’ya vaatlerde bulundu da dedi ki “Sen ölsen bile bu din, bu iman ölmez.

Senin kitabını, mucizeni ben yüceltirim. Kur’an’dan bir şey eksiltmeye, ona bir şey katmaya yeltenen kişiye ben mâni olurum.

Ben seni iki cihanda da korurum. Sözüünü kınayanları terk eder, onları hor hakir bir hale korum.

Hiç kimse Kur’an’ı değiştirmeye kudret bulamaz; ona ne bir şey ilâve edebilirler, ne ondan bir şey eksiltebilirler. Sen benden daha iyi başka bir koruyucu arama!

Senin parlaklığını gün geçtikçe artırır, adını altınlara, gümüşlere bastırırım.

Senin için minberler, mihraplar kurdururum.

Ben, seni öyle seviyorum ki senin kahrın, benim demektir.

Şimdi adını korkudan gizlice söylüyorlar, namaz kılacakları zaman gizleniyorlar.

Melûn kâfirlerin korkusundan dinin mağaralarda gizli kalıyor ya...

Bütün âlemi minarelerle dolduracağım, âsilerin gözlerini kör edeceğim ben.

Kulların şehirler alacak, mevkiler bulacak.

Dinin balıktan aya kadar her tarafı kaplayacak.

Ey Peygamberimiz, sen sihirbaz değilsin, doğrusun... Sen de Musa’nın giydiği elbiseyi giymişsin, sen de onun gibi bir peygambersin.

Kur’an’ın, Musa’nın asâsına benzer küfürleri ejderha gibi sömürüp yutar.

Sen, toprak altında uyursun ama o tertemiz söz asâ gibi her şeye agâhtır.

²⁰ Mevlânâ, *Mesnevi*, 1: 58.

Kast edenlerin elleri o asâyâ ulaşamaz. Uyu ey padişah, uyu... Uykun mübarek olsun!

Bedenin uyur ama nurun göklere ağar, düşmanlarını kahretmek için okunu kur, yayını ger.

Felsefeci, aleyhine söylenmeye yeltenir ama nurunun oku ağzını oklar, onu susturur.”

Hakikaten de öyle oldu, hattâ bu vaatten de üstün şeyler vücuda geldi. O uyudu, fakat bahtı, ikbali uyumadı.²¹

2.12. Ölüm, Asıl Sevgili’ye Kavuşmaktır

Ölümü düğün gecesi olarak gören Mevlânâ, bunu Hz. Peygamber’den aldığını şu açıklamalarla vuzuha kavuşturuyor:

Ahırzaman peygamberi Ahmed, Rabîulevvel ayında göçtü, bunda hiç ihtilaf yoktur./ Gönlü bu göç zamanını haber alınca can ve gönülden o vakte aşık oldu./ Safer gelince, bu aydan sonra sefer edeceğim diye neşelendi./ Her gece bu buluşmanın iştıyakıyla sabahlara kadar, “Ey yücelerden yüce yoldaş (dost)!” der dururdu./ Kim Safer ayı gitti, Rabîulevvel geldi diye müjde verirse ben de onu Cennetle müjdeler, ona şefaatchi olurum” dedi.../ Ukâşe gelip Safer ayı çıktı” dedi, Peygamber de “Ey ulu aslan, Cennet senindir” buyurdu./ Erler -görüyorsunuz ya- âlemden göçmeden (dolayı) neşeleniyorlar, şu çocuklarsa âlemde kalmalarına seviniyorlar./ İyi suyun tadını tatmayan kör kuşa acı su Kevser görünür.²²

Başka bir ifadeyle; ölüm, hiçlik değil, yokluk değil, bir tebdil-i mekândır.

SONUÇ

Mevlânâ’ya göre Hz. Muhammed (s.a.v) en son, en kâmil ve en üstün peygamberdir. Vahiy yoluyla alıp tebliğ ettiği Kur’an Allah’ın kitabıdır, değişmemiştir, değişmeyecektir.

Tek kurtuluş yolu; Allah, Peygamber ve Kur’an yoludur. Bu yolların dışında herhangi bir arayış içinde olmak insanı dalalete götürür.

²¹ Mevlânâ, *Mesnevi*, 3: 96.

²² Mevlânâ, *Mesnevi*, 4: 209.

En mükemmel rehber Hz. Muhammed'dir. O'nun rehberliği ile insanlık doğruyu bulur ve yanlışlardan kurtulur.

O, sadece insanlar ya da mü'minler için değil; tüm alemler için rahmettir. O'nun getirdiği davada herkesin ve her şeyin hukuku muhafaza altındadır. O, kainattaki tüm varlıkların garantörüdür.

Hz. Peygamber, dünyada insanlığın yol göstericisi olduğu gibi; ahiret ve esenlik yurdunda da ümmetinin şefaatçisidir.

En büyük kurtarıcı Hz. Peygamber'dir; öyle prensipler vazedmiş ki, onlara uyulduğu takdirde kurtuluşa ermemek mümkün değildir.

Kendisi mütevazı olan Hz. Peygamber, tevazuu ana ilke olarak ortaya koymuş ve bunu insanlığın bir erdemi olarak saymıştır.

O, beşer olsa da sıradan bir beşer değildir. Cenab-ı Hakk'ın bir takım ihsan ve ikramlarına mazhar olmuştur.

İlahi mucizelerle teyid edilen Hz. Peygamber, ilahi koruma altındadır ve diğer Mukaddes Kitaplar tarafından da teyid edilmiştir.

Davası Kıyamete kadar devam edecek olan Hz. Peygamberin vefatı Asıl Sevgili'ye kavuşma anlamını ifade eder. Bu özelliklere sahip olan Hz. Peygamber'i sevmek ilahi emrin gereği olduğu gibi önemli bir insanlık borcudur.

KAYNAKÇA

ALMAZ, Hasan. "Mevlânâ'nın Düşünce Dünyasında Hz.Peygamber Sevgisi". *Peygamber Sevgisi*. Şanlıurfa: İl Müftülüğü, 2007.

HARPUTÎ, Abdullatif. *Tenkihu'l-Kelam*. İstanbul, 1380.

MEVLÂNÂ CELÂLEDDİN-İ RÛMÎ. *Divân-ı Kebîr*. Ankara, 2000.

MEVLÂNÂ CELÂLEDDİN-İ RÛMÎ. *Mesnevi*. İstanbul, 1988.